

Stille Forholdene paa Verdensmarkedet sig saaledes, at den vedkommende Industrigren maa indskrænke Udbuddet af Varer, vil dette uvægerligt have til Følge, at en Mængde af de i den paagældende Industri beskæftigede Arbejdere maa afskediges. At henvise de saaledes afskedigede Arbejdere til Fattigvæsenet, vilde formentlig være uklogt. Det er jo desværre en Erfaringsætning, at en Person, der en Gang har nydt Fattighjælp, sjældent finder det saa tungt paany at søge Fattighjælp af det offentlige. Hvad det gælder om, er netop at forhindre, at der første Gang søges Fattighjælp.

Dette er ikke for at beskytte Kommunerne — for at beskytte det Offentlige for Udgifter. Nej! Hovedsagen er netop at beskytte de paagældende stræbsomme Arbejdere, der ved den hyppigt genkommende Fattighjælp ville synke i egen og Kammeraters Agtelse og efterhaanden — til Skade for dem selv og Samfundet — ville miste Lysten til at tage en alvorlig Kamp op med Tilværelsen for at holde sig oven Vand. De moralske Værdier bør ikke overses for de rent pekuniære. Hvor tung Gangen til Fattigvæsenet kan være, véd kun den stræbsomme, der første Gang har betraadt den, og for denne Gang bør Samfundet — saavel i hans som i egen Interesse — befri ham.

Vil man dette, bør man imidlertid ikke lukke Øjnene i for, at Vejen til at naa hertil, næppe fører udenom „Forsikring“. Nogle af Kommissionens Medlemmer have haft en vis Sympathi for at søge Løsningen gennem „Understøttelse“ i Stedet for „Forsikring“. De paagældende Medlemmer have dog væsentlig haft deres Tanke henvendt paa Landkommunerne, hvor Forholdene til en vis Grad ere mere enkle, og hvor Understøttelsessynspunktet hyppigt vil kunne synes at tilfredsstille alle ønskelige Krav i Retning af en heldig Løsning af den heromhandlede Opgave. Det maa dog imidlertid ikke overses, at Forholdene i vore Landkommuner ikke altid ere saa helt enkle. I talrige Landkommuner findes allerede ret betydelige Stationsbyer eller Flækker, og nye ville opstaa langs med de under Arbejde værende Jernbaner. Selv i rene Landkommuner ville — i alt Fald til Tider — Arbejdere fra Hovedstaden eller fra Købstæderne have Ophold, og disse Kommuner ville saaledes ikke forblive uberørte af det moderne Erhvervsliv. Vistnok vil dette i mange Tilfælde kun være en Undtagelse, men en Lov, udelukkende baseret paa Forholdene i disse „rene“ Landkommuner vil dog næppe kunne tænkes at raade Bod paa de bestaaende Misforhold.

Ihvorvel Kommissionen har ment at burde bygge sit Forslag paa en bredere Basis, er der dog formentlig samtidig taget ethvert fornødent Hensyn til de mindre komplicerede Forhold i de rene Landkommuner. Efter Kommissionens Forslag vil en Arbejdsløshedskasse nemlig enten kunne være knyttet til ét eller flere bestemte Fag eller kunne være „stedlig begrænset“ d: knyttet til en eller flere Kommuner. Hvorvidt de „faglige“ eller de „kommunale“ Kasser herefter vil faa den største Betydning, skal Kommissionen ganske lade staa hen. Dette vil Fremtiden bedst udvise. For de større Byers Vedkommende ville de fagligt organiserede Kasser vistnok vise sig at have den største Leveevne. I og for sig vil det fra et forsikringsteknisk Synspunkt set ikke kunne bestrides, at det for Kassernes Levedygtighed vil være det heldigste, at ikkun de nærmest beslægtede Risikoer forenes i samme Kasse. Dette vil imidlertid ikke kunne ske i de kommunale Kasser. Saadanne ville derfor kun kunne have deres samfundsmæssige Berettigelse i Kommuner, hvor Risikoen i alt væsentligt er ens, saasom i de mindre Landkommuner, hvor der ikke findes Stationsbyer. At de imidlertid her ville kunne gøre Fyldest, bør vistnok erkendes. Er Risikoen derimod meget forskellig, tvinges man med Naturnødvendighed til Dannelse af fagligt organiserede Kasser med et videre Virkeomraade. Jo mere man specialiserer Risikoen, des større maa Virkeomraadet være, saaledes at dette vistnok i de fleste Tilfælde maa omfatte enten hele Riget eller større Landsdele. Dette vil i flere Henseender medføre store Fordele. Omfatter